

„Nocoj —“. In roka v roki je vzdrhtela,
pahljača je zakrila purpur lic
in svilna krila vsa so zašumela.

Na loki sred vonjave in cvetlic
mladost mladost je drugo razumela,
zasnulo dvojje src je sen pravljic.

Svetniki.

Kadar večer razplameni opale
vžškrlatni kroni svojih lesketanj,
zbudi v portalu stare katedrale
svetnike trudne iz kamnitih sanj.

Budi jih zvon z molitvijo večerno,
trepečejo pod ritmiko glasov,
zro nepremično v daljo neizmerno,
v goreče himne skalnatih vrhov.

Zro kakor v sanjah dolga že stoletja;
žerjav nad njimi si vesla poti,
krog njih se zemlja preoblači v cvetja
in vedno več je slavcev sred noči.

A oni zro zamišljeno v skrivnosti,
ki tajnih jim imen ves svet ne ve,
kamnite lilije — simbol svetosti —
v nezemskih čudežnih dlaneh drže.

Predivna sije jim v očeh milina,
ugaša v mraku tajnostnih molčanj.
In tiho šepetajo: „Salve Regina . . .“
svetniki trudni iz kamnitih sanj.

